

udgaar, da dette Begreb formentlig er saa ubestemt, at en Tilladelse til at anvende de i Paragraffen omhandlede Fangstredstaber paa saadanne Steder saare let vil kunne give Anledning til Misbrug.

Samme Flertal har derhos ment, at Forbudet mod uden for Gaard, Gaardsplads, Dyrehave, indhegnet Have etc. at opstille Fælder, eller Sakse ikke bør indskrænkes til deres Anbringelse i Gærder eller tæt ved Jorden, men i det hele bør gælde som almindelig Regel, da disse Fangstmaader forekomme Flertallet overhovedet at maatte anses forkastelige. Kun med Hensyn til Sakse og Fangebure for Rovfugle har Flertallet troet at burde imødekomme Mindretallet, dog kun, naar de nævnte Redstaber anbringes paa Bæle af mindst 3 Alens Højde for derved at undgaa, at andre Dyr skulle fanges ved dem.

Mindretallet (Danneffjold-Samsøe, Høft og Mourier-Petersen) har ikke kunnet dele disse Anskuelser. Ligesom der formentlig ikke i de enkelte Tilfælde vil kunne rejses Tvivl om, hvad der skal forstaaes ved Sagtremise, idet Afgørelsen heraf maa bero paa de i hvert enkelt Tilfælde foreliggende faktiske Forhold, saaledes finder Mindretallet ikke, at der er tilstrækkelig Grund til et ubetinget Forbud mod uden for Gaard, Gaardsplads, indhegnet Have o. s. v. at opstille Fælder og lignende Fangstredstaber. Efter Mindretallets Anskuelse maa det endog anses gavnligt, at det tillades uden for de omtalte Lokalteter (Gaard, Gaardsplads o. s. v.) at opstille Sakse og Fangebure for Rovfugle, paa den Maade, som viser sig hensigtsmæssigst for Næmedet, altsaa ogsaa eventuelt i Gærder eller tæt ved Jorden, samt sammesteds at anbringe Fælder for Rovdyr. Mindretallet tvivler ikke om, at Benyttelsen af de nævnte Fangstredstaber hyppigst vil vise sig at være den eneste virksomme Maade, hvorpaa man kan bekæmpe Rovfugle og Rovdyr.

For øvrigt har hele Udvalget været enig om, at indhegnet Planteskole maa henregnes til de Lokalteter, hvor det er tilladt at benytte de i Paragraffen nævnte Fangstredsta-

ber, samt at det bør være tilladt at sætte Fælder og Gift ikke blot for Mus, men ogsaa for Røtter, og at denne Tilladelse ikke, særlig af Hensyn til Vandbruget, bør indskrænkes alene til Skovene.

Ligeledes har Udvalget (med Undtagelse af Mourier-Petersen) fundet Anledning til at foreslaa, at der i det hele ikke maa benyttes Stryknin som Gift, idet Stryknin skal paaføre de paagældende Dyr langvarige og store Smærter.

Endelig har hele Udvalget af humane Hensyn anset det rigtigt at forbyde Brug af Wildtsnarer og Doner, idet der ikke kan være Tvivl om, at der ved denne Fange maade paaføres Dyrene store Lidelser, foruden at der ikke sjældent i Doner fanges Fugle, som ifølge Lovforslaget skulle være fredede.

Til § 18.

Der kan efter Udvalgets Formening ikke være Spørgsmaal om, at et af de bedste Midler til at ramme Krybskytteriet, vil være en Forskrift om, at de, der drive Handel med Wildt, som vides eller med Grund maa formodes at være erhvervet ved ulovlig Jagt, eller som i det hele taget ere Krybskytterne behjælpelige med Opbevaring eller Transport af det nedlagte Wildt, bør straffes. Til at indskrænke Bestemmelsen, saaledes som Forslaget har gjort, til kun at angaa Personer, der drive Erhverv ved at købe eller sælge det omhandlede Wildt, findes der imidlertid ikke tilstrækkelig Anledning, idet Bestemmelsen i saa Fald omtrent vil blive bethydningsløs. Ligesom den, der køber stjaalent Gods, om hvilket han ved eller med Grund maa formode, at det er stjaalet, bliver straffet som Hæler, uden Hensyn til om han driver Erhverv ved denne Trafik eller ej, saaledes tilfuger Analogien, at den, der hæler med Wildttjue, ogsaa bør straffes uden Hensyn til, om han driver Erhverv derved eller ej. Udvalget foreslaar derfor en forandret Affattelse af Paragraffen i den antydede Retning.

Til § 19.

Det er forekommet Udvalget, at Affattelsen af denne Paragraf er mindre heldig,